

тенъ димъ, и като слагаха главитъ си за свободата на отечеството, на която бѣха дали клетва да ѝ останатъ върни до последно дихание, умираха и записваха най-величави страници отъ българската история.

И разтворимъ ли страницитъ отъ миналото, отъ историята на онази недалечна и славна епоха на кървави борби и възстания, ще прочетемъ описания за чисто и свето родинолюбие, борчески идеализмъ, изпълненъ дългъ и примѣри на героиченъ подвигъ, които ни задължаватъ да бждемъ достойни синове на апостолитъ и борцитъ.

Защото : „Тия, които дадоха четитъ на 1867 година и които напоиха Караисенскитъ полета съ кръвта си въ 1868 година — само тѣ не измѣниха своитъ убеждения и тѣхното знаме не избѣля отъ дъждове и вѣтрове. И до днесъ кръвта на тѣзи мжченици не е засъхнала по бащинитъ ни полета. Сѣнкитъ имъ бродятъ денемъ и нощемъ, чакатъ насъ, да откопаемъ коститъ имъ и избършемъ сълзитъ на тѣхнитъ клетки майки, които сж вече майки и намъ“ . . .

Дори и сто години следъ рождението на единъ войвода, като Караджата — колко малко ние знаемъ за него, за неговия животъ и борба, за подвига му, за храбростта, за саможертвата му.